

paa en fredelig Maade, naar vi blot fra begge Sider ere belavede paa at slaa af paa vore Forbringere, og jeg indrømmer, at jeg har været villig til at gjøre det. Vi kom længere hen i Sessionen, og der kom da Dieblitte, hvor min skønne Tante om Enighed fuldstændig blev slaaet til Jorden paany. Dengang var jeg lidt senere med at tage et bestemt Standpunkt, men jeg tænkte, at det dog maatte nok kunde gaa, og det slog ogsaa til; det gik virkelig endnu engang. Da vi saa kom lige op mod Paassen, maa jeg tilstaa, at den hele Stemning syntes mig saa fredelig, at det forekom mig, at der slet ikke kunde være Tale om Andet end, at vi godt kunde komme ud af det med hinanden. Men da jeg saa efter Ferien paany kom herover, hvor forbauset blev jeg da ikke ved at læse Conseilspræsidentens Tale i Landsthinget, for ikke at tale om det Foredrag, vi hørte her forleden! Nu skulde man altsaa mene — og vi hørte jo igaar af den ærede Ordfører, at det var hans Mening —, at vi stod med den ene Fod paa Valgtribunen, men det tillader jeg mig dog at betvivle; jeg er i det Hele bleven saa tvivlende, at jeg tror ingen Ting, før jeg har det lige i Hænderne. Een Ting vil jeg dog forramme Uvor sige den høie Regjering, og det er, at dersom den alvorlig har det Syn paa Tingene, som blev udtalt forleden af den høitæredede Conseilspræsident, saa burde den — var jeg Minister, vilde jeg idetmindste have gjort det — have vist dette Thing Øren, og den burde gjøre det hellere idag end imorgen. Kom det an paa mig, skulde dette Thing ikke sidde her en eneste Dag, efter at jeg var kommen til den Opfattelse, som den høie Regjering forleden udtalte igjennem sin Chef; thi det forekommer mig — og det er mit ramme Uvor —, at det er usforvarligt at lege Politikk paa denne Maade. Jeg veed ikke, om dette maatte er for stærkt et Udtryk, men jeg kjender intet andet for at udtrykke min Tante forrest. Jeg kan forstaa, at en Regjering træder op, stiller sine Betingelser og bruger alle konstitutionelle Midler for at faae dem opfyldte; det kan jeg respektere for os i Bordet og lader os vide: Givt I ikke efter, skal der ske Oder en Ulykke, og saa den næste Dag falder fra og begynder at se sig omkring for at finde en fredelig Udvei, det kan jeg endnu forstaa, thi jeg indrømmer, at der i Mellemtiden kan fremkomme Grunde og Momenter, som gjøre, at man, naar man ikke absolut fra Jævt af er bestemt paa at vilse Krig, endnu engang forsøger paa at undgaa den. Men naar man saa atter kommer til at slaa i Bordet og igjen falder ned og saa igjen slaar i Bordet, saa kan jeg ikke negte, at jeg taber den Taalmodighed, som havde bestyrket mit Haab om, at vi have en Regjering, som veed, hvad den vil; thi det er netop en saadan Regjering, jeg ønsker, lad det saa gaa som det vil. Have de Herrer Ret, der

ere Modstandere af den Politikk, som mine Meningsfæller og jeg ønske at følge, saa maa vi bøje os, og jeg haaber, at det vil gaa Danmarks Borgere godt, selv om vi ikke faae vor Billie; men have de Herrer ikke Ret, saa lader os faae vor Billie sat igjennem, og lader os da se, om alle de Spaadomme, som man kan læse sig til i Bladene om de ulykkelige Tider, der da vilde oprinde for Danmark, virkelig ville indtræde. Oprigtig talt, er jeg kommen i Tvivl om, at man virkelig selv tror paa disse ulykkelige Tider. Hvis de virkelig i Hast rullede op for Danmark, saafremt der kom en Regjering, som delte vore Anskuelser, saa vilde dette være den kraftigste Bei, ad hvilken man kunde faae disse Anskuelser slaaede ihjel og gjorte umulige for al Fremtid. Men jeg tror, som sagt, ikke paa, at de Herrer virkelig ere overbeviste om deres egne Meninger i saa Henseende.

Dette var nu det Politiske. Med Hensyn til det Finantsielle derimod forstikkede den høie Chef for Regjeringen, at han hverken kunde eller vilde gaa ind paa en Indkomststat. Hvad hans Benner sige dertil, veed jeg ikke saa ganske. En af dem, det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 3die Valgkreds (Omeseu) gjorde jo igaar — og efter min Mening var det med fuld Ret — Regjeringen alvorlige Bebrejdelser, fordi den ikke tog Flextallet paa Ordet, og jeg vil sige til dette ærede Medlems Ros, at han af alle mine Modstandere om ikke i Politiken i dens store Helhed, saa ialtfald i dette foreliggende Spørgsmaal er den mest konsekvente. Jeg kan forstaa hans Stilling, jeg kan forstaa, at naar han ikke kan opnaa, hvad han og hans Meningsfæller anse for det Nigtige, saa siger han: Sagen er af saa stor, absolut Vigtighed for hele Riget, at selv om jeg ikke kan faae Jæstningsværkerne anlagte paa de Punkter, hvor jeg anser det for rigtigst, saa foreligger der dog her et anfælgigt Tilbud, nemlig om 30 Millioner i 10 Aar paa Betingelse af en Indkomststat, og jeg siger da: godt, lader os tage det. Bagved en saadan Betragtning ser jeg en god og alvorlig Billie til at faae Noget frem, en Billie, der er stærkere end min egen, det tilstaaar jeg. Men jeg kan forstaa, at det ærede Medlem raisonerer, som han gjør; at Regjeringen derimod ikke vil følge hans Raad, kan jeg ikke forstaa. Den ærede Ordfører for Mindretallet (Evermoes) har udtalt sig enten her eller i Udvalget eller ved en anden Leilighed meget velvillig for en Indkomst- og Formuestat; han kan ikke ville lade denne Sag strande paa, at den gjøres afhængig af en saadan Stat, og jeg skulde tro, at der er Mange, der dele hans Anskuelser. — Jeg kommer nu til Undersøggelsen af, hvorfor det da er, at man strides saa stærkt om en saadan Stat. Det er givet, at hver den, der reiser sig og taler derom, hører sig altid med spændt Opmærksomhed for at faae Grundene derfor at vide.